

JOSEPH DELANEY

PRADA

Traducere din limba engleză de
ADINA RAȚIU

CORINT JUNIOR
— 2017 —

PROLOG

Combatanții se adună în camera verde. Niciunul nu rostește o vorbă.

Chipurile sunt mohorâte. Rând pe rând, primesc sfera de loterie din sticlă. În clipa în care Vitus trage paiul, o presimțire nefastă i se strecoară în suflet. Îi tremură mâinile, știind că el va fi cel ales.

A intuit bine.

A tras paiul cel mai scurt.

Paiul cel mai scurt înseamnă moartea.

A fost ales să îl înfrunte pe Hob în Arena 13.

De fiecare dată, înainte de a intra în arenă, mama lui îi spune același lucru:

— Să te întorci la mine. Fii cu băgare de seamă!

— Am să fiu, promite el.

Se îmbrățișează și se despart.

De data aceasta, nu își va mai putea respecta promisiunea.

Temerea sa cea mai neagră s-a adevărit.

Nu are nici măcar timp de a-și lua rămas-bun de la familie. Mama lui nu pune niciodată piciorul în Arena 13, căci o consideră un loc sălbatic. Tatăl lui l-a încurajat să devină luptător

și i-a plătit pregătirea, însă a murit. Frații mai mari lucrează pământurile întinsei lor ferme de la marginea orașului. Mama l-a implorat de nenumărate ori să nu mai lupte în Arena 13 și să-și ajute frații, însă Vitus iubește emoția primejdiei și vrea să își croiască propriul drum în viață.

Îi place să fie combatant, iar în cei doi ani de când luptă a câștigat bani frumoși. Suficienți cât să își plătească datoriile și să pună câțiva deoparte, ceea ce este important. În Arena 13 nu poți lupta mai mult de cincisprezece ani. Îmbătrânești. Îți pierzi agilitatea. Picioarele încep să te trădeze. Vitus are doar nouăsprezece ani, dar este esențial să economisească de pe acum. Trebuie să strângă bani pentru a porni *propria* afacere. Încă zece ani buni și va reuși.

Dar, în fiecare an, Hob vine în Arena 13.

Vitus luptă întotdeauna din poziția min și este apărat de un lac, în vreme ce adversarii săi, din poziția mag, au trei laci care să îi protejeze. Deși poziția min este mai dificilă, îți oferă o mai mare satisfacție și este mai profitabilă.

Totuși orice combatant min își asumă riscul suprem. Hob, care luptă în spatele unui triglad, provoacă la luptă doar combatanți min.

În fiecare an, Vitus riscă să fie ales de către sfera de loterie pentru a-l înfrunța.

Iar acum, acest lucru s-a întâmplat.

Pășește în arenă cu picioarele moi, gura uscată de spaimă și inima bătându-i nebunește în piept.

În clipa în care dă cu ochii de Hob și de cei trei laci ai săi, spaima devine și mai puternică. Hob poartă un coif din bronz

prin fanta căruia abia i se deslușesc ochii, iar trigladul său este îmbrăcat în armuri negre. Atât Hob, cât și lacii lui au siluete umane, dar brațele lor sunt mai lungi. Emană răutate și au mișcări de o agilitate superioară celorlalți combatanți din arenă. Își pândesc adversarul precum animalele de pradă. Vitus știe că este prada lor.

Prin vârtejul gândurilor, Vitus aude bufnetul ușilor masive care se închid în urma lui. Nu mai răsună țiuitul trompetei care anunță startul unei confruntări. De data aceasta, vor lupta conform regulilor speciale după care se desfășoară luptele împotriva lui Hob.

Este mai rău decât o luptă până la moarte. Dacă ești rănit, dar încă în viață, Hob te duce în bezna bârlogului său, în citadela cu treisprezece turnuri din vârful unui deal care domină orașul. Nimeni nu știe ce se petrece acolo, dar combatantul uman dispare pentru totdeauna...

Începe lupta. Hob și trigladul său pornesc în ofensivă. Pumnalele lor lucesc în lumina candelabrului suspendat deasupra arenei. Vitus se adăpostește în spatele lacului, sperând ca acel cod pe care i l-a introdus să îl ajute, să îl protejeze de atacul sălbatic al adversarului său. Se lasă pe vine, pregătit de asaltul iminent.

Anul acesta, lacul lui a evoluat ireproșabil. Vitus ocupă poziția a noua în clasament, dar a câștigat majoritatea luptelor în primele cinci minute. E important să învingi rapid, căci după acel interval urmează o pauză și combatanții își schimbă pozițiile, urmând să lupte în fața lacilor. Acest lucru îi face mult mai vulnerabili la tăișurile pumnalelor care caută să se înfigă în carne.

Acest gen de luptă este înfricoșător. Combatanții sunt îmbrăcați doar în pantaloni scurți și o vestă din piele, fiind expuși loviturilor. De data aceasta, dacă va reuși să supraviețuiască primelor cinci minute, va trebui să îl înfrunte pe Hob, față în față, pumnal în pumnal.

Nu ar fi trebuit să își bată capul cu astfel de griji. Și-a frământat mintea inutil cu asemenea gânduri. Vitus nu a rezistat nici două minute.

Pumnalele se ciocnesc; clinchetul metalului care izbește în metal; dansul rapid în spatele lacului său; retragerea pas cu pas; sudoarea care i se prelinge în ochi. Nu vede aproape nimic.

Un geamăt se aude brusc din galerie, făcându-l pe Vitus să se întrebe ce s-a întâmplat. Spre surprinderea lui, își vede lacul deja doborât la pământ. Pumnalul înfipt în fanta de la gât îi blochează toate codurile care îl controlează. Lacul zace pe podeaua arenei. Rolul său în luptă s-a încheiat. Vitus a rămas singur.

Lacii lui Hob se năpustesc spre el cu pumnalele scoase. Vitus tresare, apoi ridică pumnalul în încercarea zadarnică de a se apăra. Simte o durere ascuțită în coaste și un junghi în piept. I se înmoaie picioarele. Lumea începe să se învârtă în jurul lui. Se prăbușește în întuneric. O bucată de timp, nu mai știe nimic...

Apoi își vine treptat în simțiri. Durerea pare aproape insesizabilă. Liniștea mormântală este tulburată doar de horcăitul propriei răsuflări.

Hob nu i-a tăiat gâtul.

Încă are capul pe umeri.

E viu.

Vitus îndrăznește să spere preț de o secundă.

Însă, imediat ce deschide ochii, speranța se stinge. Siluete cu chipurile ascunse mișună în jurul lui. Sunt Ciucurii, cumpliții slujitori ai lui Hob. Îi dau târcoale și îi adulmecă trupul. Mârâie și salivează deasupra lui, umplându-i părul și fața de salivă. Sunt canibali și abia așteaptă să se înfrupte din carnea lui.

Îl ridică de jos și îl scot din arenă. Vitus se căznește să se țină pe picioare, cu trupul sfâșiat de durere. Își aude ghetetele lipăind pe podea. De ce scot acel sunet?

Afară, în beznă, așteaptă o căruță cu coviltir. E silit să urce în ea și să se așeze pe jos, flancat de doi Ciucuri care îl strâng zdravăn de brațe, îmbibându-i pantalonii de salivă. Ușițele din lemn sunt închise, iar interiorul este luminat de o singură lumânare.

Încetul cu încetul, se obișnuiește cu lumina difuză. Coboară privirea și bagă de seamă că i se prelinge sângele de pe pantaloni pe genunchi și se scurge în ghete. Înțelege de ce lipăiau mai devreme. Ghetetele sunt pline de sânge, sângele lui.

Căruța se pune în mișcare, hurducându-se. Vitus știe unde îl duc. Spaima îi strânge inima ca o gheară. Nu mai există speranță de salvare pentru el.

Să te întorci la mine. Fii cu băgare de seamă! Cuvintele mamei îl bântuie.

Ce orori îl așteaptă în citadela lui Hob? se întreabă.

După o bucată de drum, căruța începe să înainteze tot mai lent. Boii înhămați la ea se opintesc pe o pantă abruptă. Aude pocnetul biciului și mugetul animalelor. Probabil urcă dealul

spre temuta citadelă. De îndată ce opresc, Ciucurii îl trag afară cu brutalitate. Vitus ridică ochii și vede zidul înalt și curbat care înconjoară bârlogul lui Hob. Este târât spre stânga și se deplasează în sens contrar acelor de ceasornic.

Observă deschizături întunecoase – pante abrupte și noroioase care duc sub zid, prea mici pentru ca un om să se poată strecura prin ele. S-au strâns și mai mulți Ciucuri cu chipurile mascate de glugi. Unii sunt mici de statură, se deplasează în patru labe și adulmecă pământul. Alții, deși înalți, își târâsc pelerinele cenușii. Vede chipuri supte și guri căscate pline de dinți ascuțiți.

Vitus este tras printr-un pasaj boltit. Se clatină pe picioare și cade în genunchi. Ciucurii îl saltă cu brutalitate. Traversază o curte pavată cu dale și coboară într-un tunel întunecos. Ciucurii îl obligă să iuțească pasul, cu toate că nu deslușește nimic în beznă, în afară de ochii lor roșii ce sticlesc amenințători. Ei or vedea în întuneric?

Ajung la ceea ce pare a fi o pivniță mare. Pe zidul din fund sunt prinse mai multe torțe, însă lumina lor pâlpâindă abia ajunge în locul în care îl pun pe Vitus să se oprească. Mai multe obiecte rotunde și cenușii, înalte până la brâu, se leagănă în întuneric precum florile sub briza vântului. Dar nu se simte nicio adiere. Aerul este cald și nemișcat. Nu – sunt mai degrabă un soi de ciuperci. Pivnița este plină de astfel de plante, întinse șir după șir. Duhoarea descompunerii îl îngrețoșează.

Vitus este silit să îngenuncheze în fața a ceea ce pare a fi o nicovală uriașă. Apoi observă șanțul din ea.

Este butucul călăului.

Ciucurii îi așază capul până când îi fixează gâtul în șanț. Cu toate acestea, observă că Ciucurele înalt care se îndreaptă spre el nu este înarmat cu o secure. În schimb, poartă pe umăr ceva ce aduce cu o foarfecă imensă. E un clește cu lame ascuțite și brațe lungi pentru a putea aplica o forță cât mai mare.

În vreme ce Vitus aruncă o ultimă privire asupra lumii, ochii îi sunt atrași de floarea cea mai apropiată. Își dă seama acum că nu este nici floare, nici ciupercă.

Înțelege ce îl așteaptă.

Este un cap de om care se leagănă pe o tulpină.

De ce ar face Hob un asemenea lucru? În niciun caz pentru a semăna groază, căci nimeni nu poate vedea acel loc. Nimeni nu știe de existența lui. Atunci, la ce servește?

De ce ai etala capete de oameni în acest fel?

Îngrozit, Vitus își dă seama că s-a înșelat.

Capul legănător deschide ochii și îl pironeste cu privirea.

În mod misterios, capul trăiește!

Simte atingerea rece a lamelor la ceafă.

Oroarea nu se va încheia odată cu moartea lui.